

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3717/23
27.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог ЈП за комунално-стамбену делатност “Ковински комуналац”, Ковин, Цара Лазара бр. 92, кога заступа пуномоћник адвокат Миленко Тодоровић из Смедерава, ради заштите од дискриминације, одлучујући о жалбама тужиоца изјављеним против пресуде Вишег суда у Смедереву П 17/22 од 27.2.2023. године и решења истог суда под истим бројем од 4.5.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Смедереву П 17/22 од 27.2.2023. године у ставовима другом, трећем, четвртом и петом изреке и решење истог суда под истим бројем од 4.5.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор пресуђене ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиоца за утврђење дискриминаторског поступања према тужиоцу из разлога што је тужени на арбитражан, самовласни, самовољни начин и према свом личном нахођењу одбио да упозори тужиоца да ће објекат тужиоца бити искључен на градске водоводне мреже који се води под шифром потрошача код туженог под бројем ... – број зграде ... која представља зграду пословних услуга а у свему према службеној обавези туженог која је јасно прописана одредбом члана 44 став 3 Одлуке о снабдевању воде за пиће која је објављена у “Службеном листу општине Ковин”, бр. 16 од 18.9.2012. године, те да се утврди дискриминација због тога што је

тужени на арбитражан, самовласани, самовољан начин и према свом личном нахођењу одбио да донесе одлуку у облику решења о привременом ускраћивању испоруке воде са градског водовода број зграде ... која представља зграду пословних услуга која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ..., а чији је власник овде тужилац, а у свему према својој службеној обавези која је језички јасно прописана Законом о општем управном поступку, те да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу из разлога што је тужени на арбитражан, самовласани, самовољан начин и према личном нахођењу дана 7.9.2016. године извршио искључење објекта тужиоца на основу усмено изјављеног навода радника туженог који је изјављен тужиоцу и то: “Дошли смо да извршимо искључење потрошача “...” а све то из разлога што је предметним искључењем извршено искључење правног лица “...” која у правном промету не постоји, а све то још поготову из разлога што је предметним искључењем извршено искључење путем сечења на уличној градској мрежи водоводног прикључка којим се снабдевала градском водом број зграде ... која представља зграду пословних услуга која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ... и зграда бр.... која представља породичну стамбену зграду која се води под шифром корисника код туженог под бројем ..., све то још из разлога што је предметно искључење имало за последицу да сва три локала тужиоца која се налазе у згради број ... која представља зграду пословних услуга која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ... остану без воде (зграда број ... која представља зграду пословних услуга која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ...и састоји од три локала и где се сва три локала снабдевају водом са једног прикључка путем једног водомера и то путем новог водомера којег је тужени поставио и чији је број ...), те којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 8.000,00 динара по једном дану почев од 10.9.2010. године са законском затезном каматом почев од 10.9.2010. године па све док тужени не прикључи објекат тужиоца на градску водоводну мрежу, те да се наложи туженом да одмах након пријема ове тужбе прикључи објекат тужиоца под претњом плаћања новчане своте у износу од 15.000,00 динара по дану почев од 8.9.2016. године са законском затезном каматом почев од 8.9.2016. године па све док тужени не испуни наложено, те да се наложи туженом да одмах прикључи објекат, а у свему према службеној обавези туженог која је прописана Законом о општем управном поступку под претњом принудног плаћања новчане своте у износу од 15.000,00 динара по дану почев од 9.9.2016. године, са законском затезном каматом почев од 9.9.2016. године па све док тужени не испуни наложено, те да се забрани туженом да даље игнорише своју службену дужност прикључења објекта тужиоца – зграде број ... која представља зграду пословних услуга тужиоца која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ... на уличну водоводну мрежу како би се обезбедило несметано снабдевање градском водом објекта тужиоца – зграде број ... која представља зграду пословних услуга тужиоца која се води под шифром потрошача код туженог под бројем ... и то све под претњом принудног плаћања новчане своте у износу од 15.000,00 динара по дану почев од 11.9.2010. године и то тужиоцу са законском затезном каматом почев од 11.9.2010. године па све док тужени не испуни наложено. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца из поднеска од 26.7.2012. године којим је тражено да суд изврши своју сопствену правноснажну одлуку која је донета кроз поуку о садржини одговора на тужбу П 17/22 од 7.2.2022. године и да наведена одлука у односу на туженог постала извршна. Ставом четвртим изреке, одбачени су као недозвољени захтеви тужиоца из поднеска од 3.10.2022. године и 29.12.2022. године којим је тражио да суд утврди да се правна радња изјављивања одговора на тужбу

туженог од 25.2.2022. године не сматра правним актом којом је тужени одговорио на тужбу јер не садржи све елементе одговора на тужбу, те да суд наведени одговор на тужбу одбаци као непотпуни и недозвољен. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара.

Решењем истог суда под истим бројем од 4.5.2023. године, одбијен је као неоснован предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Благовремено изјављеним жалбама заснованим на свим разлозима прописаним чланом 373 став 1 ЗПП, тужилац је обе првостепене одлуке побијао и то пресуду у погледу одлука садржаних у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке, како то произлази из навода његове жалбе, а решење у целини.

Испитујући правилност побијане пресуде и решења првостепеног суда, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да су жалбе тужиоца неосноване.

Током првостепеног поступка у погледу доношења обе ожалбене одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а њихове изреке су јасне и у образложењу су дати довољни разлози о битним чињеницама, тако да се оне неосновано побијају и указивањем на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Тужилац неосновано у жалби указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 9 ЗПП јер супротно наводима жалбе тужиоца, уз одговор на тужбу тужени је доставио генерално пуномоћје за заступање издато адвокату Миленку Тодоровићу из Смедерева, које је примљено на чување код суда под бројем VIII Су 41-16/2017-1.

Тужилац је у овом поступку тражио заштиту од дискриминаторског поступања туженог према тужиоцу због тога што је пре искључења објекта тужиоца који се налази у ... у ... који се води под шифром потрошача код туженог под бројем ..., одбио да упозори тужиоца да ће објекат бити искључен са градске водоводне мреже, те одбио да донесе одлуку у облику решења о привременом ускраћивању испоруке воде са градског водовода у наведеном објекту, као и из разлога што је предметним искључењем извршено искључење правног лица “...” које у правном промету не постоји, као и из разлога што је искључењем путем сечења на уличној градској мрежи наведеног објекта имало за последицу да сва три локала тужиоца која се налазе у згради бр. ... остану без воде.

С обзиром на тражену правну заштиту, а полазећи од одредби чланова 21 став 1 и 3 Устава Републике Србије, члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 1 Протокола 12 уз Европску конвенцију, члана 2 став 1 тачка 1 и члана 5 до 13 Закона о забрани дискриминације, првостепени суд је оценио да из навода тужбе и навода тужиоца на главној расправи, као и из изведених доказа не произлази да описано понашање туженог представља дискриминацију према тужиоцу,

односно дискриминаторско понашање у смислу наведених прописа, јер не представља неоправдано прављење разлике нити неједнако поступање према тужиоцу и стављање тужиоца у неповољнији положај у истој или сличној ситуацији, с обзиром да је главно обележје дискриминације разликовање лица с обзиром на лично или претпостављено својство. Тужилац у конкретном случају није учинио вероватним да је поступање туженог било дискриминаторско из разлога које је навео у тужби – неког од личних својства тужиоца. Оценио је да поступањем туженог које тужилац сматра као дискриминаторско, није извршена дискриминација тужиоца по било ком основу због чега тужилац неосновано тражи заштиту од дискриминације. Тужилац није учинио вероватним постојање неједнаког поступања тужене те стога на туженог није пребачен терет доказивања у смислу одредбе члана 45 Закона о забрани дискриминације. Како у конкретном случају радње које је тужилац навео као дискриминаторско поступање туженог, не представљају акт дискриминације, неосновани су сви захтеви тужиоца за заштиту од дискриминације – захтев за утврђење, захтев за извршење радње уклањања последица дискриминаторског поступања и забране извршења радње, односно забране даљег вршења дискриминације, као и накнаде штете применом одредби чланова 41, 43 Закона о забрани дискриминације, као и члана 172 ЗОО.

Затим, првостепени суд је у складу са члановима 43 став 1 и 44 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу, одбио као неоснован захтев тужиоца из поднеска од 26.7.2022. године са садржином као у ставу трећем изреке побијане пресуде и образложењем да поука Вишег суда у Смедереву П 17/22 од 7.2.2022. године за коју тужилац тражи издавање потврде извршности, представља акт суда у смислу члана 297 став 2 ЗПП којим се упозорава тужена страна о последицама пропуштања достављања одговора на тужбу, због чега се исти акт по правилу доноси у форми дописа, а у конкретном случају суд је наведеном поуком обавезао туженог да у остављеном року достави одговор на тужбу са свим последицама пропуштања и недостављања истог, а тај акт не представља судску одлуку која има снагу извршне исправе, већ акт управљања судским поступком у фази припремања главне расправе, због чега исти не може бити снабдевен клаузулом извршности, с обзиром да наведену клаузулу могу добити само судске одлуке и одлуке других државних органа уколико подлежу извршности, односно уколико имају снагу извршне исправе, што у конкретном случају није испуњено, а на наведену поуку тужени је благовремено доставио одговор на тужбу којим је оспорио тужбене захтеве тужиоца у целини.

Првостепени суд је у складу са чланом 194 став 1 и 3 ЗПП одбацио као недозвољен захтев тужиоца из поднеска од 3.10.2022. године и поднеска од 29.12.2022. године којим је тражио да се утврди да се правна радња изјављивања одговора на тужбу туженог од 25.2.2022. године не сматра правним актом којим је тужени одговорио на тужбу јер не садржи све елементе одговора на тужбу, те да суд наведени одговор на тужбу одбаци као непотпун и недозвољен, јер такав захтев тужиоца не представља тужбени захтев за утврђење.

Тужичев предлог за доношење допунске пресуде којом би се одлучило о свим захтевима истакнутим у току поступка, првостепени суд је у складу са чланом 356 Закона о парничном поступку одбио као неоснован својим решењем од 4.5.2023. године и образложењем да је одлучено о свим захтевима о којима је требало да се одлучи пресудом, а које је тужилац формулисао у тужбеном предлогу.

За своје одлуке засноване на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је дао детаљну правну аргументацију, тако да његове разлоге апелациони суд у целости прихвата и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Без утицаја је жалбено указивање да тужиоцу првостепени суд није доставио доказ под називом – поука о садржини одговора на тужбу, јер исто не представља доказ у овом поступку већ упозорење суда приликом достављања тужбе на одговор у смислу члана 297 став 2 ЗПП пошто суд у складу са одредбом члана 295 у вези са чланом 297 и 298 ЗПП тужбу са прилозима доставља туженом на одговор, а одредбом члана 149 став 1 ЗПП прописано је да странке, њихови заступници и пуномоћници имају право да прегледају, фотокопирају, преписују спис парнице у којој учествују, те да се на тај начин упознају са садржином списка.

Неосновано се жалбом указује да одговор на тужбу не садржи све елементе прописане одредбом члана 298 ЗПП. Одговор на тужбу туженог садржи све елементе наведене овим чланом као и оне прописане чланом 98 став 3 ЗПП који предвиђа да поднесци морају бити разумљиви и садржати све што је потребно да би се по њима могло поступати, а нарочито означавање суда, име и презиме, пословног име привредног субјекта или другог субјекта, пребивалиште или боравиште, односно седиште странака, њихових законских заступника и пуномоћника ако их имају, предмет спора, садржину изјава и потпис подносиоца.

Одговор на тужбу достављен од стране туженог садржи све што је потребно да би се по њему могло поступити у смислу горе наведених одредби Закона о парничном поступку, и то име тужиоца, назив туженог и његовог заступника, број под којим је предмет евидентиран у првостепеном суду, разлоге за оспоравање основаности захтева, потпис подносиоца. Сагласно изложеном, достављен одговор на тужбу је уредан, те није било основа за његово одбацивање применом одредбе члана 101 став 5 ЗПП којим је прописано да ће суд одбацивати поднесак у име странке поднет од стране пуномоћника, јавног правобранилаштва или јавног тужиоца, уколико је исти неразумљив и непотпун.

Неосновано се жалбом тужиоца указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 355 став 3 ЗПП јер пропуштање првостепеног суда да у уводу пресуде наведе јединствени матични број грађана, односно матични број странке која је правно лице не утиче на законитост и правилност побијане пресуде будући да није споран идентитет лица на која се пресуда односи.

Неосновано се жалбом тужиоца указује на то да тужилац свој захтев за исплату износа од 8.000,00 динара по једном дану почев од 10.9.2010. године са законском затезном каматом, па све док тужени не прикључи објекат тужиоца, није везивао за извршену дискриминацију туженог према тужиоцу већ за накнаду штете због немогућности да наплати 8.000,00 дневно од закупа локала бр....

Међутим, правилно првостепени суд о овом захтеву решава применом прописа

који регулишу заштиту од дискриминације – члана 21 Устава Републике Србије члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, Протокола 12 уз Европску конвенцију, као и Закон о забрани дискриминације, с обзиром да се заштита од дискриминације може остваривати и захтевом за накнаду штете. Суд према одредби члана 192 став 4 ЗПП није везан правним основом који тужилац наводи, а с обзиром на изнете чињенице, правилно је првостепени суд закључио да тужилац и овај захтев истиче због радњи туженог које сматра дискриминаторским а који захтев је према правилном закључку првостепеног суда неоснован с обзиром да је у поступку утврђено да тужени није дискриминаторски поступао према тужиоцу.

Неосновани су жалбени наводи да је првостепени суд одбацио део тужбе одлуком у облику пресуде, а не решења јер се та одлука садржана у пресуди сматра решењем.

Без утицаја је жалбено указивање да је првостепени суд пропустио да одбаци део тужбе по претходном испитивању у складу са чланом 294 став 1 и 2 ЗПП, јер је у конкретном случају првостепени суд одбацио део тужбе у складу са чланом 194 став 2 и 3 ЗПП, а не из разлога прописаних чланом 294 став 1 ЗПП.

Неосновано је жалбено указивање да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, односно да је суд утврђивао чињенице које ниједна странка није предложила. Супротно жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд је на главној расправи извео све потребне доказе ради утврђивања битних чињеница сагласно одредби члана 315 у вези са чланом 229 ЗПП, па је њиховом правилном оценом утврдио све одлучне чињенице од значаја за доношење одлука. Претежан део предложених и изведених доказа представљају исправе, које је првостепени суд савесно и брижљиво оценио, па је у складу са тим извео и правилан закључак да тужилац није учинио вероватним да је тужени извршио акт дискриминације.

Осим тврдње тужиоца да је одређено понашање акт дискриминације, потребно је да је такво понашање последица неједнаког поступања које је мотивисано одређеним личним својствима. У складу са тим, правилно је првостепени суд закључио да означено понашање туженог не испуњава опште услове за судску заштиту по одредбама Закона о забрани дискриминације.

Неосновано је и жалбено указивање да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено јер нису изведени докази које је тужилац приложио – увид у сајт АПР, видео записе и интервјуе одређених судија и Друштва судија, увид у акциони план усвојен од стране Републике Србије поводом независности правосуђа, у препоруке Европске уније, у одлуке везане за реформу правосуђа и у извештај о стању у правосуђу израђен од стране Савета за борбу против корупције. Међутим, увид у сајт АПР код неспорне легитимације странака за вођење ове парнице, увид у акциони план Републике Србије о реализовању независности правосуђа и у препоруку Европске уније о праћењу спровођења тог плана, мишљење Савета за борбу против корупције, Друштва судија и појединих судија у вези са судијским интегритетом и слободом одлучивања, без утицаја су на чињеничну основу на коју је првостепени суд правилно применио материјално право и донео закониту одлуку.

Одредбом члана 21 став 1 Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, бр. 98/06), прописано је да су пред Уставом и законом сви једнаки. Одредбом става 2 истог члана, свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације. Одредбом става 3 овог члана, забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна по било ком основу, нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичног или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости, психичког или физичког инвалидитета.

Према томе, правилан је закључак првостепеног суда да у конкретној ситуацији тужилац није учинио вероватним да је дискриминисан на било који од начина истакнутих у тужби.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе који се односе како на пресуду Вишег суда у Смедереву П 17/22 од 27.2.2023. године, тако и на решење истог суда под истим бројем од 4.5.2023. године, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на правилност првостепених одлука, будући да је мериторном пресудом одлучено о свим захтевима истакнутим у тужби.

Имајући у виду да тужилац није успео у спору са својим захтевом, првостепени суд је правилном применом одредби члана 150, 153 став 1, 154 и 163 ЗПП тужиоца обавезао на накнаду трошкова парничног поступка као нужних издатака које је тужени имао поводом вођења ове парнице одмерено сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

На основу свега изложеног сходно члану 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужилац није успео у жалбеном поступку, то му не припадају трошкови другостепеног поступка па је његов захтев одбијен применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић